

bevilge Embedsmænds Rønning, skal klart godtgjøre, at Thinget troer at kunne soutenere sin Værdighed uden at nedlægge Udvalg.

Madvig: Med Hensyn til de sidste Tiltringer skal jeg bemærke, at jeg, som er Embedsmand, stemmer imod Nedlæggelsen af et Udvalg i denne Sag om Embedsmændenes Rønning, men ikke fordi jeg er Embedsmand. Jeg voterer for den Form, som jeg troer fører til Sagens bedste Prøvelse, og deri sætter jeg Landsthingets Værdighed. Hvor jeg anseer Udvalg for at være det bedste Middel til Sagens Prøvelse, stemmer jeg for Nedlæggelse deraf, men jeg anseer ikke Udvalg for her at være nødvendigt ifølge Sagens Betskaffenhed. Ved tidligere Sager, hvor jeg har talt for et Udvalg, har der været forhandlet om Lovudkast, der skulde udøve en vedvarende, indgribende Betydning i almindelige Forhold, hvilket her er Tilfældet.

Lehmann: Jeg vil tillade mig at bemærke, at der i denne Sag ligger et overmaade vigtigt Principspørgsmaal, og hvis det kom til endelig Afgjørelse, kunde jeg ikke have mindste Tvivl om, at der burde nedlægges et Udvalg, hvad enten man ser Sagen under Synsvinkelen af Landsthingets Værdighed eller af den Pligt, der paaligger os til at tilvejebringe en saa god Lov som mulig; men dette Principspørgsmaal foreligger ikke nu til endelig Vedtagelse, og jeg kunde ikke Andet end beklage, om der i Vedtagelsen af denne Lov skulde ligge Noget, der kunde paaberaabes som et Præcedens, og i saa Henseende mener jeg, at det er nødvendigt, hvilket end Udfaldet bliver, at tage al mulig Reservation for samtlige Medlemmer med Hensyn til den Tid, da Sagen foreligger til endelig Afgjørelse. Det er ganske vist ubehageligt at skulle udtale sig om Noget, der kan have Hensyn til En selv, men jeg troer ikke, at man er berettiget til at lade denne Omstændighed faae Indflydelse paa sin Stemmegivning. Jeg behøver ikke at sige, at for mit personlige Bedkommende er denne Sags Afgjørelse mig souverain ligegyldig; men det forekommer mig, at for mange andre, lavt lønede Embedsmænd er det et saa alvorligt

Spørgsmaal, at jeg ikke drister mig til at straffe Mange for Noget, der kan gribe dybt ind i deres Betsfærd, fordi jeg kan finde, at Sagen er kommen noget seent til os.

B. Christensen: Jeg vil blot bemærke, at jeg naturligviis vedvarende indstændig maa fraraade et Udvalgs Nedlæggelse. Det Gæste, der staaer uberørt af hvad den ærede Secretair (Drejer) har opstillet, nemlig hans personlige Beroligelse, kan for mig ikke være noget Argument til at standse en ikke uvigtig Sag i dette Dreblik her i Thinget. Jeg glæntager, at jeg ikke troer, at vi præjudicere Nogetsomhelst for en eventuel Afgjørelse her eller andetsteds ved at votere Loven, og derfor anseer jeg ethvert Forbehold i denne Retning for overskødigt. Et Udvalgs Nedlæggelse maa jeg stemme imod.

Drejer: Til hvad den ærede sidste Taler ansøgte, skal jeg blot bemærke, at jeg ingenlunde har ansøgt, hvad jeg behøvede til min Beroligelse, for derved at søge at overtale ham til at stemme for mit Forslag. Jeg maa i Anledning af, hvad den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Lehmann) ansøgte, sige, at jeg ikke kan Andet end beklage, hvis denne Sag uden særdeles Prøvelse skulde gaae tilende, og jeg vil dertil soie i Anledning af, hvad den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) ansøgte, at naar jeg ønsker en Fremgangsmaade, der maaskee kan virke hindrende, saa er det ingenlunde, fordi jeg ikke vil Embedsmændene vel. Til den 8de Landsthingsmand for 2den Kreds (Frølund) skal jeg bemærke, at det for mig umulig kan være det Afgjørende, at Sagen er kommen fra Folkethinget. Jeg kan, som jeg naturligviis bør, medtage det Materiale til Oplysning og Bedømmelse af Sagen, der kan hentes fra Behandlingen der, men som han i væsentlig Grad berolige mig med, at den er behandlet og vedtaget, kan jeg ikke.

Frølund: Der kunde vistnok være Udskilligt at svare til, hvad her er talt om denne Sag. Jeg holder mig, som sagt, overbevist om, at denne Sag om Embedsmændenes Røn